

IŠTRAUKA 1/5

PADĒKA

Dēkoju vienatvei. Tu, mieloji, buvai velnišķai gera kūrybinē kompanionē – tyliai palaicei, kai liūdējau, guodei. Nerimas taip pat padėjo rašant šią knygą: jis dažnai primindavo, kad esu kvailys – argi išmintingas žmogus nerimautų dėl to, ko negali kontroliuoti? Lieku skolingas ir ramybei, kuri ilgainiui pakeitė nerimą. Ji parodė, kad gyvenau minčių kalėjime, atlikdamas bausmę už tai, kad ieškojau laimės ten, kur jos nėra, – maniau, kad ateitis auksinė, kad ji atneš pilnatvę, o iš tiesų ji buvo tuščia.

Vis dėlto daugiausia pagyrų nusipelno ši akimirka. Jos lūpos tokios sočios, kad jas ragaujant akimirksniu prisipildau *gyvenimo*. Šią akimirką myliu ne visa širdimi, o visa savo esybe.

EROTIKA. IŠTRAUKA 2/5

...

Endersas jautė savo tvinkčiojantį kotą – nebegalėjo ilgiau delsti. Jis ištraukė iš Felros šlapius pirštus ir abiem rankomis suėmė jai kaklą. Negailestingai smaugdamas, paliepė nusirengti. Ir ji klusniai padarė kaip liepta.

Netrukus ant grindų gulėjo džinsai, megztinis o...

– Ir kelnaites!

...o kelnaitės taip pat.

Endersas paleido moterį; ši apdujusi susmuko ant žemės. Jos plaučiai meldė deguonies, plačiai išžiota burna gaudė orą. Vyras nekantraudamas atsisegė diržą, greitai nutempė žemyn kelnes, paskui ir trumpikes. Tada čiupo gulinčią Felrą už plaukų, o ji pakluso – giliai alsuodama atsiklaupė ant kelių ir tarsi žinodama, ką privalo daryti, kad liktų gyva, godžiai apžiojo ilgą, storą varpą. Vyras sudejavo ir palinko į priekį. Felra ėmė žiaugčioti, veidą iškreipė grimasa; išpūstomis lūpomis nutįso seilė. Tuo tarpu tamsa jau galutinai buvo įsiviešpatavusi kambaryje. Neliko nė trupučio vakaro: ji nurungė naktis.

Kai Endersas pajuto, kad tuoj baigs, parbloškė moterį ant žemės; liepė atsigulti ant pilvo lyg kokiam dresuotam šuniui – lyg kokiai dresuotai kalei, kuri... *Dieve...* – kaltai pamanė Felra. Ji tyliai inkštė iš pasitenkinimo.

Felrai atsigulus ant pilvo, Endersas ją apžergė. Suėmęs savo daiktą, jis nusi-taikė, prabraukė pro ją, o tada palinko į priekį ir sunkiai išlydo į standžiai apgaubiančią lytį. Kai įlindo visu ilgiu, pajuto vėsius moters sėdmenis, ir ranka apšivijęs Felrai aplink kaklą, ėmė ją smaugti, bet maloniai – moteris, suraukusi antakius, prasižiojo ir sunkiai sudejavo: kūnas išsilenkė iš malonumo.

Endersas vis greičiau ir smarkiau judino klubus. Šie trankėsi į Felrą taip, kaip aršios vandenyno bangos dūžta į uolas, todėl galėjai pamanyti, kad miegamajame siautė audra... arba koncertas, nes girdėjosi aplodismentai, sukelti dviejų vienas į kitą besitrankančių kūnų. Tai buvo rečitalis, virtęs duetu: nors baimės kankinama Felra tylėjo, neišleido nė garso, tačiau jausmas buvo toks nepakeliamai malonus, kad tamsų kambarį nušvietė išsiveržusi aimana. Atrodė, joje slypėjo maža dalis maištaujančios paauglės, kurios sekso fantazijos ėmė pildytis.

Nagais įsikibusi į grindis, Felra šūktelėjo:

– Prašau, nesustok!..

...bet Endersas jau stojo. Jis buvo neištvermingas lovoje, o šiuo atveju – ant grindų. Tad Felrai sušukus, kaip tik tą akimirką varpa kelis kartus trūktelėjo, ir moteris pajuto viduje išsiliejusią šilumą. Ji visa drebėjo, šlaunys tirtėjo.

...

TAMSA. IŠTRAUKA 3/5

...

Genfras atsargiai priėjo prie į medį atsišliejusio grybautojo. Nuo jo trenkė su vėmalais susimaišiusio prakaito dvokas – vienspalviai pilki marškiniai buvo apdergti žalsva tyre. Sprendžiant iš pasmakrę aplipusių maisto gabaliukų, kad ir koks išbadėjęs paklydėlis buvo, skrandis vis tiek atsisakė virškinti žalius, žemėtus grybus.

Išvydęs šleikštulį keliantį vaizdą, Genfras akimirką vėl sudvejojo. Bet tik akimirką, nes nebebuvo kada delsti: po ketvirčio valandos galutinai sutems. Jis pasilenkė sportinio krepšio, ši suėmė... ir jų akys susitiko. Grybautojas buikai žvelgė į Genfrą. Nieko nesakė – tiesiog žiūrėjo abejingu ir pavargusiu žvilgsniu. Tikriausiai buvo labai išsekęs. Įdomu, kiek savaičių jis klaidžiojo miške?..

– *Pra...* – vos girdimai sušvokštė grybautojas. Jo veidas buvo sudžiūvęs, paakiai įdubę ir pajuodę. – *Pra...šau... v-v... v-vandenssss...*

Genfras, suėmęs ant žemės gulintį krepšį, trumpam suakmenėjo. Širdis mušė skardžiai nelyginant būgnas. Jis paleido krepšį, įkišo ranką į kišenę, ir prakaituotas delnas sugniaužė atlenkiamą peilį. Nuo tos akimirkos barzdotas vyras nebesuprato savo veiksmų – pasąmonė ir iš jos išsiveržusi baimė pavergė kūną.

Genfras pritūpė, sutraškėjo sąnariai. Jis griebė paklydėlį už sudrėkusių nuo prakaito plaukų, pastatė jo galvą ir nusitaikė. *Aš jam padėsiu, o tada liepsiu išsinešdinti...* – turėjo kartoti Genfras, bet tuo metu blaivus protas tapo pernelyg silpnas.

Peilio geležtė lėtai slystelėjo grybautojo akies obuoliu. Gležni paklydėlio pirštai įsikibo Genfrui į koją. Bet krauju pasruvęs peilis nesustojė. Slystelėjęs giliau, jis dusliai atsitrenkė į kaulą ir *pasisuko* – akies obuolys sprogo nelyginant spuogas, aptaškydamas barzdotą vyrą *skysčiu*. Paklydėlio veidu tekėjo raudonis; kūnas purtėsi. Genfras stipriau suėmė plaukus ir nusitaikė į kitą akį. Ji buvo atmerкта ir regėjo siaubą, tuojau pasmerksiantį amžinai tamsai, o tada – mirčiai.

Nors grybautojas tebemurmėjo, garsiausias klyksmas, kurį girdėjo tik jis pats, sklido iš vidaus.

Visą kelią namo Genfrą lydėjo medžių šnibždesys. Miškas vieningai kartojė tris žodžius: „*Vagis... išdavikas... nužudyti... Vagis... išdavikas... nužudyti...*“ ir taip be galo... Jie skambėjo negailestingai ir *raudonai*, o vėjas, atrodė, taip pat nebuvo patenkintas tuo, ką išvydo. Jis *uraganėjo*.

...

GYVENIMAS. IŠTRAUKA 4/5

...

Danguje nebeliko nė debesies. Jis tapo giedras, todėl abejingai suspindo žvaigždės. Svirpliai taip pat buvo abejingi: jie toliau giedojo svirplių himną, negerbdami tylos, kurios negerbė ir šnarančios medžių šakos. O juk tyla mirties akivaizdoje tokia svarbi... Ji leidžia susikaupti, galbūt net išgyventi. Bet dabar gamta triukšmavo. Moteris kovojo dėl galimybės gyventi, o pasauliui buvo vis vien. Jam niekada nerūpi, tačiau žmonės vis tiek sau meluoja, kad be jų pasaulis – ne pasaulis.

...

...

Jau prieš tūkstančius metų laikas suprato, kokie nepastovūs ir nedėkingi yra žmonės. Tad nenorėdamas girdėti priekaištų, jis išsidūrė ausis: jam pabodo klausytis, kaip nuobodžiaujuantys liepia *greičiau*, laimingi prašo *sustoti*, o mirštantys maldauja *grįžti atgal*.

...

...

Žmogui reikia *ne pritapti*, o *tapti*.

...

ESTETIKA. IŠTRAUKA 5/5

...

Visą dieną drąsiai žemę glamonėjusi saulė jau buvo pasislėpusi už medžių ir elegantiškai bučiavo jų viršūnes, tarsi sakydama: „Labos nakties.“ Ramų orą virpino žiogai, o gal svirpliai. Tuo tarpu vėjas, pasiekęs mišką, atsitrenkdavo į skylėtą medžių sieną ir grįždavo atgal į laukus skriausti silpnesniųjų: smilgų, krūmų, laukinių gėlių... Horizontas buvo nusidažęs rausvai.

...

DABARTIS

Ugnis džiaugėsi savo sumanumu. Užteko paminėti meilę ir barzdotas vyras akimirksniu tapo nuolankus – ėmė ja rūpintis taip, kaip tuo metu lauke šviečianti vidurdienio saulė rūpinosi Žeme.

– ...*pati... mea...* – kažką neaiškiai murmėjo Genfras. Jis vis dar bandė palaikyti bereikšmį pokalbį – vylėsi, kad Ugnis nesupras, kodėl ją išsikvietė, ir *viskas* įvyks savaime. Vyras jau trečius metus, – tūkstantį vieną dieną, praleistą miške, – nedrįso būti atviras dėl savo poreikio.

– Na ir kas? – nesuprato Ugnis.

Genfras teisindamasis sumykė, energingai sumaskatavo rankomis.

– Tuomet greičiau dėk ant manęs tą katiliuką, ko lauki? Juk dėl to mane ir iškvietei. Argi ne pats ką tik taip sakei? – Ugnis šyptelėjo. – Kam gi aš tau daugiau reikalinga, jei ne valgio ruošimui? – provokuojančiai paklausė ji ir šįkart jau nusijuokė. Liepsnos energingai spraižė į šalis, godžiai kandžiojo pušinį medgalį. – Na, taip kaip vis dėlto yra?

Genfras tarsį kažko drovėdamasis pažvelgė į apačią. Jis sumykė taip tyliai, kad net Ugnis nesuprato, ką jis pasakė.

– Ką sakei, mielasis? – tyčia perklusė rausvais dantimis nusišypsojusi Ugnis, tačiau atsakymo nelaukė. Jos liepsnos šoktelėjo į viršų atidengdamos nuogą krūtinę. Vyras nusivilko nublukusius marškinius.

Genfras švelniai pravėrė lūpas ir nedrąsiai ėmė artėti Ugnies link. Kai į veidą nepakeliamai tvokstelėjo karštis, jis užsimerkė ir nepaisydamas svylančių juodų plaukų laukė bučinio... kuris buvo toks karštas, kad į galvą akimirksniu plūstelėjo kraujas. Kaitinanti aistra tiesiog apsvaigino. Po pirmojo bučinio iškart sekė antrasis, trečiasis ir ketvirtas bučiniai, kol pagaliau Genfras nebesitvėrė savaime kailyje – į kelnes besiremianti varpa inkštė iš jaudulio. Atitraukus užtrauktuką iškrito stambus, kraujo pritvinkęs pagaly.

Vyras užsimerkė. Jis galėjo prisiekti Dievu, jog jautė, kaip Ugnis savo grakščiais delnais glamonėjo jo kotą... kaip per petį persimeta plaukus, nusišypso... ir, *ji* aplaižiusi, vos pajėgia paimiti į savo siaurą burną. Išpūstos lūpos slydo varpa, kuri vis atsiremdavo į gerklę, ir...

– *O Dieve...* – sudejavo Genfras ir nubraukė Ugnies plaukus jai nuo veido.

Trobelėje maišėsi aimanos, dejonės ir orgazmo dulkės.

Ugnis buvo tokia *drėgna*, kad kambarys pildėsi garais, o langai rasojo, nedrįsdami pažvelgti į nuogus kūnus, kurie jau buvo susijungę ir *šlydo* vienas kitame. Lyg saugodamas gamtą nuo purvo, sklindančio iš medinio namelio, pakilo vėjas. *Prašau... Giliau... Ach!* – aimanos skverbėsi į mišką, o medžiai ošė.

Genfras buvo taip giliai Ugnyje, kad liepsnos blaškėsi į visas puses, prašydamos tęsti, nesustoti ir dejuoti, o Ugnis spragsėjo, šokinėjo ir tirtėjo – ji karščiu raižė Genfro odą. Gavusi pušies saku, ji vis sušnypšdavo tarsi maldaudama *dar*, o vyro delnas vis greičiau ir greičiau judėjo pirmyn, atgal, klubai patys vis linko į priekį. Netrukus įsitempė kojos, nuogą kūną apėmė ekstazė – varpa suvirpčiojo tris kartus ir ant šnypščiančios Ugnies išliejo sėklą.

Genfras išsitiesė ant grindų, Ugnis virpčiojo židinyje. Buvo *taip* gera, išimylėjėliai gaudė kvapą – jie jautėsi lyg atsidūrę padangėje...

Tuo metu atrodė, kad seksas – nežemiškas malonumas.

Vyras apsirengė ir laimingas išėjo į lauką. Ugnį paliko užmigti. Atsisėdęs ant medinės kėdės su atlošu pažvelgė į Dangu, mėlyną ir visa aprėpiantį. Nesimatė nė vieno debesies. Jis buvo giedras kaip Genfro veidas, kurį netrukus būtų sujaukęs prisiminimas apie Šiaurėje girdėtą moters verksmą, bet...

– Vėl ją išdulkinai? – prabilo Dangus, užkirsdamas kelią nemaloniam prisiminimui.

Genfras krūptelėjo: buvo užsisvajojęs ir akimirką danguje matė ne Dangu, o dangų.

– Kaip tu... Galvojau, nematei... – atsiduso vyras sumurmėdamas neaiškius raidžių junginius.

– Nemačiau tik pradžios, nes... Na, ryte po manimi prasiautė audra. Aš jai taip iškrušau smegenis, jog galiu lažintis – po devynių mėnesių ji apkruš visą šalį.

– Ne apkruš, o iškris kruša. – Genfras suraukė antakius. – Tie maži ledukai.

– Ai, Genfrai, patylėk. Šiandien tu pernelyg rimtas. – Bet Dangus atsakymo nesulaukė. Tad pridūrė: – Vėl Šiaurėje, hm?

– Juk pats turėjai matyti, kur buvau! Tarėmės, kad visada saugosi mano užnugarį...

– Nusiramink ir paklausyk, ką šneku. Audra, pameni? Ji gulėjo po manimi, nieko nemačiau. Kai galiu, stebiu kiekvieną medį. Nesijaudink.